

delig mildere i Tidskravet; men Afgørelsen beror her paa det enkelte Tilfældes Karakter. Indenrigsministeriets Skrivelse af 4. Maj 1922, Rigsdagstidende, Tillæg B. 1921—22, Sp. 1019—20.

Forsørgelsesevne: Fattighjælp med Fattighjælps Virkning. Her kræves, at 20 Aar er gaaet efter Fattighjælpsens Ydelse, uanset om Hjælpen er tilbagebetalt eller ej. Dette gælder dog ikke, hvor der er Tale om rent forbigaaende Hjælp; i saa Tilfælde kan den paagældende optages, forinden de 20 Aar er gaaet, naar Hjælpen er tilbagebetalt.

Ved *Sygehjælp* (med Fattighjælps Virkning) er Fristen nedsat til 15 Aar, og der ses i det hele paa forskellig Maade mildere paa denne Understøttelsesgrund.

Hvad endelig angaar *Fattighjælp uden Fattighjælps Virkning*, hindrer denne almindeligvis ikke, lige saa lidt som Ydelsen af Hjælpekassehjælp, Optagelse.

Udvalget havde derhos udbedt sig Oplysning om Betingelserne for Naturalisation i Norge og Sverige, og herom oplystes:

Reglerne om Naturalisation findes for Norges Vedkommende i Statsborgerloven af 21. April 1888 og for Sveriges Vedkommende i kgl. Forordning af 27. Februar 1858.

I Henseende til Ansøgerens *Alder* kræves i begge Lande normalt, at vedkommende har fyldt 21 Aar. Dog kan der i Norge, men ikke i Sverige, dispenseres herfra.

Vedrørende *Opholdet* kræver den svenske Forordning, at Andrageren skal have boet 3 Aar i Riget. Fra denne Regel kan der dog gøres Undtagelser, men i Praksis forekommer det meget sjældent, at der fremkommer Andragender fra Personer, som ikke fyldestgør denne Betingelse. I Norge kræver Loven ligeledes et Ophold af mindst 3 Aar, og i Mod-sætning til Sverige forlanges der her, at Opholdet skal have været uafbrudt. I Praksis kræves imidlertid i Almindelighed et betydeligt længere Ophold, nemlig for Danske og Svenske 5 Aar og for andre 10 Aar.

Vedrørende Ansøgerens *Vandel* kræves i Sverige, at den paagældende „ej är på grund av honom ådömdstraffpåföljd utestängd från behörighet och rättigheter, som omförmålas i 2 kap. 19 § strafflagen“, d. v. s. Adkomst til at beklæde offentligt Embede og Hverv samt udøve Stemmeret. I Norge forlanges for Tiden, at den paagældende „ikke befinder sig i noget av de tilfælde, som efter grundlovens §§ 52 a og 53 a medfører stemmerets suspension eller fortæpelse“. I Sverige kan der ikke dispenseres fra dette Vilkaar, medens den nu-gældende norske Lovs Ordlyd aabner Mulighed for ogsaa at dispensere paa dette Punkt.

Hvad angaar *Forsørgelsesevnen*, bestemmer den svenske Forordning af 1858, at Andrageren skal have „utväg att sig försörja“, og i Praksis forlanges det som selvfølgeligt, at han